

Om volbewust een actuele verbinding te kunnen maken met de psychisch-geestelijke wereld is het noodzakelijk dat het bewustzijn geheel in het 'Nu' staat. Alleen in het 'Nu' raakt de ruimte-tijd van de fysieke sfeer met de levende geest. Via het 'Nu' stroomt het leven en de intelligentie van de geest de fysieke wereld binnen. Daarom is onze wereld alleen levend en geestelijk waarachtig aanwezig in het Nu. Daarbuiten, in het verleden en de toekomst, is onze wereld niet meer of nog niet geestelijke *werkelijkheid* maar alleen herinnering of projectie. Wat gebeurt er als we het verleden in ons bewustzijn laten meespreken? Dan zal dit verleden zich door het heden heen projecteren op de toekomst. In het heden ontstaat dan een stroming, een beweging van het verleden naar de toekomst. Uit deze stroming komt angst voort. Want het is een stroming van het dode naar het nog niet levende, zodat ook het heden dood is wanneer dit alleen wordt opgevat als de overgang van verleden naar toekomst. Deze angst, die in feite een doodsangst is, kan twee vormen aannemen, maar beide hebben dezelfde uitwerking: ze verduisteren het heden, ze halen ons uit het levende 'Nu', waardoor we het bewuste contact met de geest verliezen. De ene vorm is de angst dat negatieve ervaringen uit het verleden zich via het heden voortzetten in de toekomst, waar zij zich zullen herhalen of vermeerderen. Wat er in het heden optreedt zien we dan niet als zodanig, niet in zijn feitelijkheid, maar als een voortzetting van negatieve ervaringen uit het verleden richting de toekomst. De andere vorm van angst is dat we bang zijn dat het heden niet in staat is om positieve ervaringen uit het verleden (waarbij we ons gelukkig en veilig voelden) over te dragen naar de toekomst. Wat er in het heden optreedt zien we ook dan niet als zodanig, niet in zijn feitelijkheid, maar als iets dat een blokkade vormt voor de goede dingen uit het verleden waardoor deze niet richting de toekomst kunnen stromen. Angst ontstaat doordat we ingesponnen zijn in een lineair tijdsbeeld. Deze ervaring die samenhangt met het beeld van een onverbiddelijke en alles met zich mee sleurende stroom van verleden naar toekomst is echter een illusie die er toe leidt dat het heden tot een betekenis- en inhoudsloos punt wordt, dat niet méér is dan een schakel in de ketting waarmee we geketend zijn: de Tijd. Ten prooi gevallen aan deze illusie zijn we er alleen maar mee bezig er voor te zorgen dat we op een voor ons gunstige wijze van het verleden naar de toekomst kunnen gaan. We roeien ons bootje voortdurend tegen de tijdsrivier in en zullen daardoor nooit een rustpunt vinden. We bewegen ons voort over een donkere en woeste tijdsstroom, zonder ergens rust te vinden. Het enige wat overblijft om aan deze stroom te ontsnappen lijkt dan de dood te zijn. De

dood zal ons de 'eeuwige vrede' en de 'hemelse rust' moeten binnenleiden. De stromende Tijd waarin we machteloos vastzitten is tijdens het leven de oorzaak van doodsangst die paradoxaal genoeg alleen kan worden weggenomen door de dood zelf. Maar ook de lichamelijke dood zal ons niet werkelijk kunnen bevrijden van de tijdsstroom omdat de fysieke dood ons binnenleidt in een andere dimensie waarin we voortbewegen naar een punt van waaruit we opnieuw onverbiddelijk in de rivier van de Tijd geworpen zullen worden. In deze andere dimensie ondergaan we de geestelijke weerspiegeling van onze fysieke tocht over de rivier van de Tijd. De oorzaak van onze existentiële angst is onze *onwetendheid* van de werkelijke geaardheid van het 'Nu'. Het tot de horizontale tijdsstroom behorende 'heden' is in zichzelf dood. Het valt echter samen met het levende 'Nu' dat in het 'heden', en uitsluitend daar, de horizontale tijdsstroom doordringt. Het opheffen van deze onwetendheid met betrekking tot het 'heden' en het 'Nu' maakt ons vrij van de illusie van de voortstormende lineaire tijd. Dit impliceert: vrij zijn van angst.

Om het rijk van de Geest te kunnen aanschouwen en betreden moeten we ons eerst vrij maken van de tijdsillusie. Maar dat betekent dat we ons vrij moeten maken van ons aan deze tijdsillusie gebonden zelfbeeld en zelfbewustzijn. Het is dit door bestaansangst gedomineerde zelfbeeld dat door zijn voortdurende hang naar het verleden en hunkering naar de toekomst het levende 'Nu' verduistert. De door ons bewerkstelligde 'dood' van dit tijds-zelf verbreekt de ketenen van de lineaire tijd. Het is namelijk dit tussen het dode verleden en de nog niet levende toekomst opgehangen 'zelf' dat de schakel vormt die de keten van de tijd in stand houdt. Keer op keer en telkens opnieuw. De zelfillusie *is* het 'heden' dat eeuwig gebonden blijft aan de horizontale dimensie. Het blijft aan de oppervlakte van de sferische tijdruimte, de ware Eeuwigheid, waarin het niet naar binnen kan gaan. De horizontale binding kan worden verbroken door dit aan de Tijd geketende 'zelf' te doden met de 'lans van het Nu'. Uit de dood van het oude 'zelf' zal dan een nieuw Zelf opstaan dat de *verticale* reis in de 'Nu-dimensie', de reis naar binnen in de tijdruimte van de levende geestwerkelijkheid, zal kunnen aanvangen. Het 'Nu-bewustzijn' is als een lans die vanuit het hart van de tijdruimte wordt neergeworpen om het in de tijd geketende zelf te doorboren. Na op deze manier, door de oude zelfillusie te 'doden', de keten van de horizontale lineaire tijd verbroken te hebben openen zich voor het wedergeboren Zelf in het 'Nu' de treden die

omhoog voeren in de oorzakelijkheidsdimensie van de Geest, de levende sfeer waarin Tijd tot Ruimte is geworden.

De ruimte en tijd van de fysieke wereld zijn in feite de uiterlijke projecties van een geestelijke innerlijkheid die de sferische Tijdruimte belevendigt. Tijd is de scheppende beweging (metamorfose, golving, leven) van de Geest. Ruimte is datgene wat aan deze beweging substantie verleent waardoor 'gevormdheid' en manifestatie (vastlegging, waarneembaarheid) mogelijk wordt. Daarbij is de Geest datgene wat deze in de tijdruimte levende en wordende manifestaties met betekeniskracht doordringt zodat zij een *inhoudelijke betekenis* krijgen, dat wil zeggen: *verwezenlijkt* worden. Elke *wezensvorm* bestaat uit deze drieheid van geest-wezenheid, tijdlewendigheid en ruimte-gedaante. In de horizontale projectie zijn tijd en ruimte afzonderlijke dimensies en ontbreekt de geestwezenheid. De levende Tijdruimte van de verticale dimensie is echter doortrokken van spirituele betekenis-intelligentie die de *ordenende* kracht van het universum is. Deze doorgeestelijkte Tijdruimte of oorzakelijkheidsdimensie die alle manifestaties als het ware omhult en in zich draagt maar daar ook bovenuit stijgt, is vanuit het 'Nu-bewustzijn' aanraakbaar en toegankelijk. Het 'Nu' vormt de toegang tot de driedelige dynamiek van de geestelijke Tijdruimte. Het 'Nu' is *potentie, schepping en manifestatie* die zich ontplooiën in hoogten die de beperkingen van de fysiek-materiële wereld geheel ontstijgen. Deze verticale gerichtheid van het 'Nu' staat in het 'heden' loodrecht op de horizontale tijdsstroom. De concentrische sfeer van de Tijdruimte rust in het 'Nu' als het ware op het horizontale projectievlak van de wereld, net zoals een bal een tafelblad waarop deze ligt maar in één punt raakt. Dat tafelblad is de wereld van de horizontale tijdsstroom die als het ware het spoor is dat de bal trekt wanneer deze over het tafelblad rolt. Het zich verplaatsende raakpunt van de rollende bal met het tafelblad is het 'Nu'. Het inwendige van de bal is de 'bewaarplaats' van de geestelijke inhoud die zich via dit raakpunt in het horizontale vlak afdrukt als een 'opeenvolging van gebeurtenissen'. De 'rollende' Tijdruimte schrijft als het ware via het 'Nu' een spoor op het horizontale vlak van de geprojecteerde lagere ruimte en tijd. Andersom worden alle gebeurtenissen die hun oorsprong in het horizontale vlak hebben via het 'Nu' in de 'eeuwige' Tijdruimte opgenomen. De bewaarplaats daarvan wordt ook wel de 'Akashakroniek' genoemd. Deze bevindt zich dus in de sfeer van de eeuwige Tijdruimte. In de Tijdruimte blijft alle 'horizontale' ervaring uit verleden, heden en toekomst bewaard als statische inhoud. Deze statische inhoud wordt echter weer omstroomd

en omgewerkt door de levende geestintelligentie die de Tijdruimte bezielt als de 'wereldziel'. Het 'Nu' is vervuld van handelende en transformerende *intelligentie*. Deze handelende intelligentie is het Leven. Door het 'wentelen' van de sferische Tijdruimte drukt het resultaat van deze omwerking zich 'verderop' opnieuw in de horizontale dimensie af, waardoor zich op het horizontale niveau evolutionaire veranderingen en ontwikkelingen manifesteren.

De Tijdruimte ofwel het 'eeuwige Nu' is een ten opzichte van de fysiek-materiële wereld verticale dimensie¹. In verticale zin werkt de Geest vanuit deze Tijdruimte als een scheppende Oorzakelijkheid. Deze verticale scheppende gerichtheid heeft alleen in het 'Nu' een gemeenschappelijk punt met de fysiek-materiële wereld. De horizontale tijdslijn is ontgeestelijkt, behalve in het 'Nu'. In geestelijk opzicht is er niet eerst een oorzaak en later in de tijd een gevolg. In de geestelijke tijdruimte is er geen sprake van een begin dat door tijd gescheiden is van een resultaat. Wat zich in de lineaire tijd als een geleidelijk ontstaansproces manifesteert is in de geestelijke tijdruimte als een kiemcel aanwezig. In de geestelijke tijdruimte heerst gelijktijdigheid, alles is er 'Nu'. Dat wil zeggen dat een volledig ontwikkelingsproces zoals zich dat in de lineaire horizontaliteit *geleidelijk* ontvouwt zich in de Tijdruimte als één entiteit vertoont. Deze entiteit omvat 'gelijktijdig', dat wil zeggen 'Nu', *alle mogelijke* stadia van het ontwikkelingsproces. Zo'n entiteit is een geestelijke kiem of kiemcel. Wanneer een geestelijke kiemcel via de poort van het 'Nu' in het horizontale tijdsverloop (in de 'aardegrond') wordt uitgezaaid zal deze zich manifesteren als een geleidelijk wordingsproces dat 'tijd nodig heeft'. Een geestkiem is betekenisinhoud met een inherente potentie tot manifestatie in ruimte- en tijd.

Ook ons eigen leven heeft in de Tijdruimte de gedaante van zo'n kiemcel. Deze is daar op de bovengenoemde evolutionaire wijze voorbereid in samenwerking met de levende geestintelligentie die de Tijdruimte bezielt. Het is tot op zekere hoogte een 'omwerking' van een kiem die aan de wortel van een vorig leven lag. Nadat deze kiemcel of 'incarnatiekiem' via de 'poort van het Nu' het horizontale tijdverloop betreden heeft ontvouwt hij zich in dit tijdsverloop als onze nieuwe constitutie én als de voltrekking van een nieuw leven. Via de 'poort van het Nu' keert deze levensvoltrekking bij de dood inclusief onze levenservaringen weer als vrucht terug in de geestelijke tijdruimte, de Oorzakelijkheid. Hier wordt hij ontvangen en via een geestelijk 'bloeiproces' omgewerkt tot de kiem voor een volgende incarnatie. Via de poort van het 'Nu' ademt de geestelijke Tijdruimte ons

wezen in en uit, net zoals het de gehele fysieke kosmos in- en uitademt. Een ander woord voor geestkiem is 'geestwoord' of 'Logos'. De geestelijke Tijdruimte is gevuld met zulke 'Logoi' die, van al-omvattend tot minder-omvattend, op een hiërarchische manier in elkaar genest zijnⁱⁱ.

De fysiek-materiële wereld is – *behalve in het 'Nu'* - losgemaakt van de Geest en daarmee van zijn Oorzakelijkheid. Buiten het 'Nu', dus in verleden zowel als toekomst, is er geen sprake van actuele geestwerkelijkheid maar alleen van een *projectie* van de scheppende tijdruimte en de daarin aanwezige geestelijke kiemkracht. De geestkiemen in de geestelijke tijdruimte zijn centra die in een hiërarchische concentrische gelaagdheid zelf weer opgenomen zijn in hogere geestkiemen. De centrale kiemcel van de gehele kosmische Tijdruimte is de Godskiem, het Godswoord ofwel de goddelijke Logos.

Al het actief gebeurende is 'Nu'. 'Verleden', 'heden' en 'toekomst' *waren, zijn en zullen zijn* in het 'Nu'. Het 'Nu' raakt de fysieke tijdsstroom in één punt, maar dit ene punt is in de fysiek-materiële werkelijkheid tevens *alle* punten. Overal waar we ons in ruimte en tijd bevinden staan we voor het 'Oog van de Naald', de 'Poort van het Nu'. De uitweg uit de fysiek-materiële illusie is altijd en overal aanwezig. Het 'Nu-veld' is een *wereld* waarin, in tegenstelling tot de fysiek-materiële wereld, de Geest een levende presentie is. De deur naar deze wereld staat voortdurend open, hoewel deze openheid *vanuit de fysiek materiële wereld bezien* de indruk wekt van een moeilijk te passeren ééndimensionaal punt. Maar het enige dat ons belemmert om door het 'Oog van de Naald' te gaan is de fysiek-materiële bagage die we mee willen nemen in de hoedanigheid van onze voorstellingen, concepten, zelfbeelden, verwachtingen en idealen. Maar zonder enige bagage, met niet meer en niet minder dan ons van alle concepten ontledigde Geestwezen, passen we gemakkelijk door de Poort van het Nu. Wanneer we 'gestorven' zijn voor de fysiek-materiële wereldlaag wordt een deur geopend naar grenzeloze vernieuwing en expansie: de 'Poort van het Nu' opent zich naar de Geest waarin we zullen herleven. Ons eigen wezen, onze geestkern, behoort zélf tot het 'Nu'. Via de 'Poort van het Nu' heeft het deze leefwereld betreden en via dezelfde Poort keert het weer terug. Feitelijk *is* onze wezenskern deze poort. Wij *zijn* het eeuwige, alomvattende Nu. Als we dit inzicht hebben kunnen we met Christus zeggen: 'Ik *ben* de Deur'. In ons, in het 'Nu' dat wij zijn, zal geen angst meer zijn.

Het 'Nu', het enige punt dat *zowel* tot de levende geestwezenheid als tot de 'dode' fysiek-materiële laag behoort, is het Opstandingspunt. Hier gaat de horizontale dimensie van de dood over in de verticale dimensie van het leven. 'In het Nu wordt leven de dood'. In het 'Nu' – dat wil zeggen in onszélf – staat het Kruis van de transformatie. Door het 'Nu' dat wij geestelijk *zijn* maken wij deel uit van de Tijdruimte van de Oorzakelijkheid.

ⁱ Nauwkeuriger gezegd: een verticaal georiënteerde multi-dimensionaliteit.

ⁱⁱ In de natuurwetenschappelijke kosmologie wordt een dergelijk punt een 'singulariteit' genoemd. Het ontstaan van het fysieke heelal zou het gevolg zijn van de uitbarsting van een dergelijke singulariteit, de zogenaamde 'Big Bang'. In werkelijkheid is het ontstaan van het heelal ook een geboorte vanuit een geestkiem. In de Proloog van het Evangelie naar Johannes wordt deze kiem omschreven als 'het Woord (Logos) dat in den Beginne was'.

© 2024 Andreas Boom <https://ommekeer-nu.nl/>